DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.16919461

ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ଗାଳ୍ପିକା ସରୋଜିନୀ ସାହୁଙ୍କର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ

ସ୍ୱପ୍ନା ରାଣୀ ସିଂ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର :

ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷ ଠାରୁ ନାରୀର ମାନସିକତା କେତେ ଭିନ୍ନ ତାହା ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଆଲୋଚନା କଲେ ସାମାଜିକ ସ୍ତରରେ ନାରୀ ପ୍ରତି ହେଉଥିବା ଅବିଚାର ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଲଘୁ ହୋଇପାରିବ। ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷ ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀକୁ ଦେଖି ତା ପ୍ରତି ପ୍ରଭାବିତ ହେବାପାଇଁ ତା ହୃଦୟକୁ ୧୫୦ ମିଲି ସେକେଣ୍ଡ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ କମ୍ ସମୟ ଲାଗେ। ମାତ୍ର ସେଟା ଭିନ୍ନ କଥା ଯେ, ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ହୃଦୟକୁ ଥରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହେବାପାଇଁ ୮୦୦ ମିଲି ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗେ। ଏଥିରୁ ଆମେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା ପୁରୁଷର ନାରୀ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ କେତେ ତାତ୍କାଳିକ। ମାତ୍ର ନାରୀ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଏହାଠାରୁ ଭିନ୍ନ। ଯେଉଁ ଭିନ୍ନତାକୁ ସରୋଜିନୀ ସାହୁ ଟୋଳିଧରିଛନ୍ତି ପାଠକ ଆଗରେ। ଏତଦ୍ ଭିନ୍ନ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଗଭୀର ଅନୁଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :

ପ୍ରକୃତି, ପୁରୁଷ, ସାଂସ୍କୃତିକ ନାରୀବାଦ

ଉପକ୍ରମ :

ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ସରୋଜିନୀ ସାହୁ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ସ୍ୱର। ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତରକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦେଇ ଦେଖିବାର କୌଶଳ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ। ସଂପ୍ରତି ଆଗ ଧାଡିର ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଗୁରୁତ୍ୱର ପରିଚୟ ବହନକରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଅନେକ ଗଳ୍ପ ସଂକଳନ। ମାତ୍ର ଉକ୍ତ ପତ୍ରଟି ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ନେଇ ଗତିଶୀଳ। ଯାହା ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କର ବଳିଷ୍ଠ ସର୍ଜନଶୀଳତାର ପରିଚୟ ବହନ କରିଥାଏ।

ନାରୀଜାଗରଣ :

ପୁରୁଷର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବିଶାଳ ବାହୁତଳେ ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ହୋଇଯାଇଥିବା ଏକ ନାରୀର କାହାଣୀ ହେଉଛି ସୂର୍ଯ୍ୟ 'ଦଗ୍ଧ ଅପରାହ୍ନରେ ଇମେଜ' ଗଳ୍ପ। ବିଶାଳ ଅର୍ଥ, ପ୍ରତିପତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଆଦି ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ୱାଭିମାନ, ସ୍ୱାଧୀନତା ଏବଂ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଆଗରେ ଯେ ତୁଚ୍ଛ ତାହାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ଉକ୍ତ କୃତିରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହେଉଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରର ଏକ ଏପରି ଚେତନା ଯାହା ସାମୟିକ ଭାବେ ନିଦ୍ରା ଯାଇପାରେ। ମାତ୍ର ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଅସମ୍ଭବ। ତେଣୁ ନିଦ୍ରିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ କଠିନ ହୋଇପାରେ ମାତ୍ର ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। "ସଂଚିତା ତ ବେଶ୍ ଭଲ ଥିଲା।

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ

Quick Response Code:

Available online at : https://pracheenews.com/

DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.16919461

Article No - BPP00325

ଯୋଗାଯୋଗ :
ସ୍ୱପ୍ନା ରାଣୀ ସିଂ,
ବିଶ୍ୱଭାରତୀ, ଶାନ୍ତିନିକେତନ
Email : swapnaranisingh32@gmail.com
ORCID ID : https://orcid.org/0000-0003-0157-0470

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୫.୦୫.୨୦୨୫	୧୨.୦୬.୨୦୨୫	୨୬.୦୭.୨୦୨୫	୧.୦୮.୨୦୨୫

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ସିଂ, ସ୍ୱପ୍ନା ରାଣୀ; ୨୦୨୫। ଗାଳ୍ପିକା ସରୋଜିନୀ ସାହୁଙ୍କର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ। ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ। ଭାଗ :୧୧, ସଂଖ୍ୟା : ଙ; ପୃଷ୍ଠା :୪୬-୫୪।

ଅସୁରର ଉଆସରେ କଳାଫୁଲ ଶୁଙ୍ଘି ଶୋଇପଡୁଥିଲା । ଧଳାଫୁଲ ଶୁଙ୍ଘି ଉଠିପଡୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ହେ ତପସ୍ୱୀ, ତମେ କିଆଁ ଧଳା ଫୁଲ ଶୁଙ୍ଘେଇ ରାଜକୁମାରୀକୁ ଅସୁରର ଉପସ୍ଥିତିରେ ନିଦରୁ ଉଠେଇ ଦେଲ, ମନେ ପକେଇ ଦେଲ ଅତୀତକୁ- ଖୋଲା ପାଣି ପବନକୁ ? ଉଠେଇ ଦେଲ ଯଦି, ଗଳ୍ପର ରାଜକୁମାର ଭଳି ରାଜକୁମାରୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କଲନି କାହିଁକି, ଅସୁରକୁ ମାରି ? ତମେ ତ ତପସ୍ୱୀ, ରାଜକୁମାରୀ ପାଖରେ ଆଉ ଯଦି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ, ଆସିଥିଲ କାହିଁକି ଅସୁର ଉଆସକୁ ଧଳାଫୁଲ ନେଇ ? ସଂଚିତାକୁ ଅସହାୟ କରିଦେଇ ହିଁ ତାପସ ଚାଲିଗଲା, ଅଭିଯୋଗ ବିହୀନ ମନରେ । ସେଇ ସମୟରୁ ସଂଚିତା ଅନୁଭବ କଲା ଯେ ଏ ଘରଟା ଖୁବ୍ ବଡ । ଏତେ ବଡ ଯେ ସଂଚିତା ଦି ବର୍ଷ ଭିତରେ ତା ଭିତରେ କେବେଠୁ ହଜିଗଲାଣି । ଏବେ ନିଜକୁ ଖୋଜି ପାଉନି । କେଉଁଠି ଅଛି ସେ ସଂଚିତା, ଯିଏ କବିତା ଲେଖୁଥିଲା, ତାପସକୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲା, କଲେଜର ଏକ୍ସ୍‌କର୍ସନରେ କାଶ୍ମୀର ବୁଲିବାକୁ ଯାଇ ତାପସ ପାଇଁ କୋଟ୍ ନେଇ ଆସିଥିଲା ? କେଉଁଠି କେଉଁଠି, ସେ ହଜିଗଲା ? ଆଜି ହିଁ ସେ ଠିକ୍ କରି ସାରିଥିଲା ସୌମେନ୍‌କୁ କହିଦେବ ସବୁକଥା । କହିବ । କହିବ ! ସୌମେନ୍ । ତମେ ମୋତେ ମୋର ଅହଂକାର ଫେରାଇ ଦିଅ । ଅତୀତକୁ ଫେରାଇ ଦିଅ । ଦି ବର୍ଷ ଭିତରେ ତମେ ମତେ ନିଃଶେଷ କରି ଦେଇଛ । ମୋର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଫେରାଇ ଦିଅ । ମୁଁ ଚାହେଁନା ତମର ଉଆସ । ମୋତେ ମୋ ସ୍ୱପ୍ନର ଉଆସ ଫେରାଇ ଦିଅ ।" (ସୁଖର ମୁହାଁମୁହିଁ- ପୃ- ୮୯-୯୦) **ବାସ୍ତବିକ** ମଣିଷର ଅବଚେତନ ମନଟି ବଡ ପ୍ରହେଳିକାମୟ । ସେ କିଛି କରିବାକୁ ଚାହେଁ ହେଲେ କରେ ଠିକ୍ ତାର ବିପରୀତ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ଗଲେ ଅନେକ ସମୟରେ ମଣିଷର ଚେତନ ମନ ରୂପୀ Ego ପ୍ରବୃତ୍ତି ଠାରୁ ମଣିଷର ଅବଚେତନ ମନ ରୂପୀ Id ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଉଠେ । ଅନେକ ସମୟରେ ମଣିଷ ନିଜ ଅବଚେତନ ମନ ଭିତରେ ଚାପି ରଖିଥିବା ଇଚ୍ଛା ଯାହା ଚେତନ ମନ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନଥାଏ । ଚେତନ ମନର ପ୍ରବଳ ପ୍ରତିରୋଧ ସତ୍ତ୍ୱେ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଜାହିର କରିଥାଏ । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରେ କାରଣ ବେଳେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ବୁଝିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । "ପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦୁ ଭାଇ ଦିନେ ନ ଆସିଲେ ନିଃଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ପରି ଲାଗେ ତାକୁ । ଚିଡ ଚିଡ ଲାଗେ । ପଢିବାରେ ମନ ଲାଗେନା । ବାରମ୍ବାର ମୁଣ୍ଡରେ ପାନିଆଁ ଚଳାଏ । ବାଥ୍‌ରୁମ୍ ଯାଏ, ମୁହଁ ଧୁଏ, ଶାଢୀ ସଜାଡି ପକାଏ, ପୁଣି ବିଛଣାରେ ଅଧାଶୁଆ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡିରହେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦୁ ଭାଇ ତା ଛାତି ଭିତରେ ନୂଆ ହିଡ ବୁଲେଇ ନଉଚି କି ? ଶୁଭଦା ଥରି ଉଠିଲା... ମୁଁ ଖରାପ ପିଲା ହୋଇଯାଇଚି; ଶୁଭଙ୍କରକୁ ମୁଁ କଣ ଆଗପରି ଭଲ ପାଉନି ? ପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦୁ ଭାଇ ପ୍ରତି । ନାଁ, ପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦୁ ଭାଇ ଶବ୍ଦ ଭିତରେ ବନ୍ଧାହୋଇ କାନ୍ଧରେ ଝୁଲୁଚି । ସେ ଭାଇ, କେବଳ ଭାଇ, ମୋ ମନ କହେ ମୁଁ ଖରାପ ଝିଅ ନୁହେଁ । ଢଡଢଡ ଶୁଭଦା କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦୁ ଭାଇ କହିପକେଇଲେ; ଆରେ ଫିଲ୍ମ ଯିବୁ । ଖୁବ୍ ଭଲ ଫିଲ୍ମଟା, ମୁଁ ବ୍ଲାକ୍‌ରେ ଟିକେଟ୍ ନେଇ ଆସିଚି । ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି, ଶୀଘ୍ର ବାହାରିଆ । ହଠାତ୍ ଭାବିବାକୁ ସମୟ ପାଇଲାନି ଶୁଭଦା । କାହିଁକି କେଜାଣି ସେ କହି ପକେଇଲା; ଭାଇ, ତମେ ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା କର । ମୁଁ ଏଇ ବାହାରି ଆସୁଚି । ଶୁଭଦା ତରତରରେ ବାହାରି ଯାଉ ଯାଉ କଣ ହେଲା କେଜାଣି ପାଦ ଅଟକିଗଲା । ଇଚ୍ଛା ହେଲା କହିବ; ନାଁ ଥାଉ, ମୁଁ ଯିବିନି । କିନ୍ତୁ ଦେଖ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ହିଁ , ସେ ଶାଢୀ ପିନ୍ଧି ପକେଇଲା, ପାଉଡର ଲଗେଇ ପକେଇଲା, ଓଠରେ ଲାଇଟ୍‌ରେ ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍ ଲଗେଇ, ଧୀରେ ଧୀରେ ପାହାଚ ସବୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇ ଆସିଲା ।" (ସୁଖର ମୁହାଁ ମୁହିଁ- ପୃ- ୧୨- ୧୩) ଏହିପରି ଅବଚେତନ ମନର ଗଭୀରତା ସହିତ ଚେତନ ଏବଂ ଅବଚେତନ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସଂଘର୍ଷ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଛି 'ନିଦୁଆ କବାଟରେ ଖଡ୍ ଖଡ୍ ଶବ୍ଦ' ଗଳ୍ପରେ । ଏହି କୃତିର ନାମକରଣକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲେ ନିଦୁଆ କବାଟ ଯଦି ମଣିଷର ଚେତନମନ ହେବ ତେବେ ଖଡ୍ ଖଡ୍ ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ମଣିଷର ଅବଚେତନ ମନ । **ମାନବିକତାର** ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଆଜି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଣିଷ କିପରି ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ ଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଛି 'ନିରୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱର ଓ ସାତଜଣ ପାପୀଲୋକ' ଗଳ୍ପରେ । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଗାଳ୍ପିକା ଏଥିରେ ନାରୀ ସ୍ୱାଭିମାନ, ସ୍ୱାବଲମ୍ବନଶୀଳତା ଆଦିକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ସାଂସ୍କୃତିକ ନାରୀବାଦ ଭଳି ତତ୍ତ୍ୱର ସଫଳତାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ପୁରୁଷ ବିନା ନାରୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପୁରୁଷ ସମାଜ ନିକଟରେ ସାଂସ୍କୃତିକ ନାରୀବାଦ ପ୍ରତି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଗଳ୍ପର ପଂକ୍ତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଗାଳ୍ପିକା ଏହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସମର୍ଥନ କରିଥିବା ଭଳି ମନେ ହୁଏନା । "ସବୁ ଝିଅଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖିବ ବନାନ ଭୁଲଟା ସ୍ୱାଭାବିକ୍ । ଆଦିତ୍ୟ ଥରେ ମଞ୍ଜୁକୁ କହିଥିଲା, ଯୁକ୍ତି ଛଳରେ; ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଗୋଟେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାବୋଧ ଥାଏ । ଯେତେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସୀ, ସ୍ୱୟଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣା, ନିଜ ଗୋଡରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ହୋଇଥାନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ମନ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଭାବନା ରହିଯାଇଥାଏ । ଜାଣ ? ବାଇବେଲ୍‌ରେ ଅଛି, ଆଦାମ୍‌ର ଛାତିର ହାଡରୁ ଇଭ୍ ଗଢା । କେବଳ ଛାତିର ହାଡରୁ । ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କର ଅସ୍ଥି ମଜ୍ଜାଗତ, ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ

ବ୍ୟାପୀ ସଂସ୍କାରଗତ। ସେଇ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ହିଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ଲେଖାରେ ଆଣିଦିଏ ବନାନ ଅଶୁଦ୍ଧି, ଦିସ୍ ଇଜ୍ ଫ୍ୟାକ୍ଟ। ଦିସ୍ ଇଜ୍ ସାଇନ୍ସ୍।" (ଅମୃତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ- ପୃ- ୧୦୧)

ଅସ୍ତିତ୍ୱବାଦ :

ନାରୀ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ରଚିତ ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କର 'ଆପଣା ଆପଣା ମଣିଷ ପାଇଁ' ଏକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର କୃତି। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକା ପ୍ରତିଟି ମଣିଷ ଭିତରର ଚେତନାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ସହ, ଚେତନା ଗତ ସ୍ୱାଧୀନତା ଏବଂ ପରାଧୀନତା ଯେ ଏକ ମାନସିକ ଚିନ୍ତନ ତାହାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକା ବିଭିନ୍ନ ସାମାଜିକ ଘଟଣାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ପରାସ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିବା ମଣିଷ ଭିତରେ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରାଇବାର ଉଦ୍ୟମ କରିଛନ୍ତି। **ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ** ସମସ୍ତେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମୟରେ ନିଜ ଭିତରର ଜାନ୍ତବତାକୁ ଅସ୍ୱିକାର କରି ନ ପାରି ଏକ ଭିନ୍ନ ଉପାଦାନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି। ଯାହାପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ପ୍ରଶ୍ଚାତାପ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ। ଗାଳ୍ପିକା 'ସ୍ୱପ୍ନ ପରାହତ' ଗଳ୍ପରେ ଏହିଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବା ସହ ନାରୀ ପୁରୁଷର ସମ୍ପର୍କ ଜୈବିକତା ଅପେକ୍ଷା ଆର୍ଥିକ ଉପାଦାନ ଦ୍ୱାରା କିପରି ଅଧିକ ପ୍ରଭାବିତ ତାହାକୁ ଚିତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି। ବିଶେଷକରି ନାରୀ ଯେତେବେଳେ ପରିବାରରେ ଆର୍ଥିକ ଦିଗରେ ଅଧିକ ସକ୍ଷମ ହୁଏ ଯାହାକୁ Bread Winner ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ଏହା ପୁରୁଷ ଭିତରେ ଏକ ହୀନମାନ୍ୟତା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ। "କହିବ କିଏ ସେ ? ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିଲେ ଜଣାପଡୁଛି। ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତମେ ତମ ମନ ଭିତରେ ମୋ ପାଖରୁ ପଳାଇ ବୁଲୁଛ। ମୁଁ କଣ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁନି, ଭାବୁଛ ?ସେ ଶାନ୍ତ ଗଳାରେ ଜବାବ ଦେଲେ। ସେ ଗଳାରେ ଉତ୍ତେଜନା ନଥିଲା। ଦୁଃଖଭିଜା ଅସହାୟ ସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲେ; ମୋର ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେ ହେଉଛି, ଆମ ଦି, ଜଣଙ୍କୁ ଠିକ୍ ମାନିଲାନି। ତମେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତମର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବଡ କରି ଚାଲିଛ, ଆଉ ମୁଁ ତମ ତୁଳନାରେ ଛୋଟରୁ ଛୋଟ ହୋଇଯାଉଛି। ଜଣେନା କାହିଁକି ମୋର ଏ କଂପ୍ଲେକ୍ସ।" (ସୁଖର ମୁହାଁମୁହିଁ- ପୃ- ୬୧) **ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କର** 'ଶୂନ୍ୟ ଇଲାକାର ଶୋକ' ଏକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର କୃତି। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକା ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରର ଅସହାୟତା ଏବଂ ନିଃସଂଗତାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିଛନ୍ତି। **ଆଜି ଚାରିଆଡେ** ଖାଲି ସଟନ୍ ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ। ତାର ଅତ୍ୟାଚାରରେ ଅତିଷ୍ଠ ମଣିଷ ଶାନ୍ତିର ସନ୍ଧାନ ପାଇଁ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ କେବଳ ଧାଇଁବାରେ ଲାଗିଛି। ହେଲେ କେଉଁଠି ହେଲେ ସଟନ୍‌ର ଅତ୍ୟାଚାରରୁ ମୁକ୍ତି ନାହିଁ। 'ଖୋଲା ଦରଜା' ଗଳ୍ପରେ ଏହିଭଳି ଏକ ଚିନ୍ତାଧାରାର ପ୍ରତିଫଳନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ।

ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଗାଳ୍ପିକା ଏଥିରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ନର୍କର ପରିକଳ୍ପନା ଅପେକ୍ଷା ବାସ୍ତବ ଜୀବନକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି। ଏହି ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ମଣିଷକୁ ମିଳୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅନୁଭୂତି ନିଆରା। ସୁଖ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ଦୁଃଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅନୁଭୂତିର ଏକ ସ୍ୱାଦ ଅଛି। ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସ୍ୱାଦକୁ ମନଭରି ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଗାଳ୍ପିକା। "ସେଇ ନର୍କ କୁଣ୍ଡରୁ ସର୍ଟନ୍ ମୁହଁ ଉଠେଇ ଚାହେଁ ଉପରକୁ, ସ୍ୱର୍ଗଚ୍ୟୁତମାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ରୋହର ବାଣୀ ଶୁଣେଇ ମୁହଁମାଡି ପଡେ ପୁଣି। ଅର୍ଦ୍ଧଭୁତ ତରଳ ପଦାର୍ଥରେ ଭାସୁ ଭାସୁ, ତାର ବିକୃତ ମୁହଁ ଉଠେଇ ତାର ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଆଙ୍ଗୁଠି ବଢେଇଦିଏ, କହେ; ଜୀବନ, ତାକୁ ଅନୁଭବି ଯା' ରେ ଅନୁଭବି ଯା'। ଦେଖ କ୍ଷୁଧା ଇଏ, ଅନୁଭବି ଯା'। ହସ ଇଏ, ଅନୁଭବି ଯା' ଏଇ ଯେ ପ୍ରେମ ଅନୁଭବି ଯା'। ଦେଖ ଯା ନାଁ କ୍ରୋଧ ଅନୁଭବି ଯା'। ଦୁଃଖ ଯାକୁ କହନ୍ତି ଅନୁଭବି ଯା'। ଏଇ ତ ପାପ ଅନୁଭବି ଯା'। ଦେଖ ମୁକ୍ତି ଇଏ ଅନୁଭବି ଯା' ଅନୁଭବି ଯା' ରେ ଅନୁଭବି ଯା'।" (ସୁଖର ମୁହାଁ ମୁହିଁ- ପୃ- ୧୧୪) **ବ୍ୟକ୍ତିର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ** କେନ୍ଦ୍ରକରି ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସମେତ ମୃତ୍ୟୁକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଅବଚେତନ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଲୁଚିରହିଥିବା ଭୟ ଏବଂ ଦୁଃଖକୁ ଗାଳ୍ପିକା ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି 'ଅସ୍ତିତ୍ୱ' ଗଳ୍ପରେ। **ଦୂର ପାହାଡ** ସୁନ୍ଦର ଭଳି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଅନ୍ୟର ଜୀବନକୁ ନିଜ ଠାରୁ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦମୟ ମନେ କରିଥାଏ। ହେଲେ ନିକଟରୁ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଣିଷ ଜୀବନରେ ରହିଥିବା କିଛି ନା କିଛି ଦୁଃଖ, ଅସହାୟତା ଏବଂ ନୈରାଶ୍ୟବୋଧକୁ ଦେଖିହୁଏ। 'କ୍ଲୋଜଅପ୍' ଗଳ୍ପରେ ଗାଳ୍ପିକା ଏହିଭଳି ଏକ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। 'ବ୍ୟାରେଲ୍ ଉପରୁ ପ୍ରଜାପତିକୁ ଉଡେଇଦିଅ' ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କର ଏକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର ସୃଷ୍ଟି। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକା ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି। ପ୍ରଥମତଃ ଜଣଙ୍କର ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅସହାୟତା ଅନ୍ୟକୁ ଯେତେ ଦୁଃଖି କରେ ପ୍ରକୃତରେ ତାର ସୁଖ ସେତେ ସୁଖି କରିପାରିନଥାଏ। ଯାହାକୁ Envious ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଦିଗରୁ ବିଚାରକଲେ ଏହା ପଛର କାରଣ ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବ୍ୟକ୍ତିର ଅବଚେତନ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟର ଅସହାୟତାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏକ ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ଲୁଚି ରହିଥାଏ। ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ସମୟ ଏବଂ ସୌଭାଗ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତିର ସରଳତାର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥାଏ। ମାତ୍ର ଟିକେ ଗଭୀରତାର ସହ ଅନୁଧ୍ୟାନକଲେ ଜଣାଯିବ ଯେ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଖରେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ସମୟ ଏବଂ ସୌଭାଗ୍ୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସତ୍ତ୍ୱେ ସରଳତାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଅପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଆଶାକରେ। ତା ଭିତରେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଏକ ଅସହିଷ୍ଣୁ ମନଭାବ ଲୁଚି ରହିଥାଏ। ଯିଏ ଦାରିଦ୍ର ଏବଂ ଅସହାୟତାକୁ ସରଳତା ଏବଂ ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟକୁ ଅହଂକାର ମନେକରେ। ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ

ଗାଳ୍ପିକା ପୁରୁଷ ବିନା ନାରୀର ସାମାଜିକ ସ୍ଥିତି କେତେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି। "ସାନଭାଇ ସାଇକେଲରେ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଦଉଦଉ ପଚାରିଲା; ତାଙ୍କ ହଜବ୍ୟାଣ୍ଡଙ୍କ ନାଁ କଣଟି ? ହଜ୍‌ବ୍ୟାଣ୍ଡଙ୍କ ନାଁ ତ ଜାଣିନି; ବାପାଙ୍କ ନାଁ ? ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲା ଲୋପା। ସାନଭାଇର ବିରକ୍ତିକୁ ଟିକିଏ ଡରିଗଲା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ। କହିଲା; ବାପାଙ୍କ ନାଁ ବି ଜାଣିନି। ସାନଭାଇ ବିରକ୍ତ ହବାକୁ ଯାଇ ହସି ପକେଇଲା; ଭଲ ତମେ ଭଲ ତମର ସାଙ୍ଗ। ସ୍ୱାମୀକି ବାପାଙ୍କ ନାଁ ନ ଜାଣି, କୌଣସି ସହରରେ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ଘର ଖୋଜିହୁଏ ?" (ଅମୃତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେଏ- ପୃ- ୧୨୨) **ଜୀବନର** ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସ୍ତରରେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱପାଇଁ ଲଢିବାକୁ ପଡିଥାଏ। ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବହେଳିତ ହୋଇ ରହିଯାଏ। ଏହି ଅବହେଳିତ ମଣିଷ ଭିତରେ ଏହାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଅନେକ ଅସହାୟତା ଏବଂ ବିକୃତି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଦେଇଥାଏ। ଏଥି ମଧ୍ୟରୁ ଶୃଙ୍ଗାର ଜନିତ ସ୍ୱପ୍ନ ଏବଂ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିତୃପ୍ତିର ଅନୁଭବ। ଯାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ Post-traumatic stress ଅଥବା Obsessive-compulsive disorder ବିକୃତିର ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି। ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଗାଳ୍ପିକା 'ଛି' ଗଳ୍ପରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। ସାଧାରଣତଃ ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅନ୍ୟପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରିଦେଇଥିବା ମଣିଷ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତିଦାନରେ ଉପେକ୍ଷା ପାଇଥାଏ। ସେତେବେଳେ ସେ ଆତ୍ମ ସଚେତନ ହୋଇଯିବା ସହ ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସନ୍ଧାନରେ ବାହାରି ଯାଇଥାଏ। "ଦିନେ ଝିଅକୁ ସେ ପାଖକୁ ଡାକିଲା ଓ କହିଲା, ତୋର ମୋ ସମ୍ପର୍କରେ ଯାହା ଅଭିଯୋଗ ଅଛି, ସିଧାସଳଖ କହିପକା। ତୋର ଏ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବହାର ମୋର ଆଉ ବରଦାସ୍ତ ହେଉନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ମନେରଖ, ତୋ ଜୀବନ ତୋର ଓ ମୋ ଜୀବନ ମୋର। ମୁଁ ତୋ ଜୀବନରେ ଦଖଲ ଦେବି ନାହିଁ କି ତୁ ମୋ ଜୀବନରେ।" (ଦୁଃଖ ଅପ୍ରମିତ- ପୃ- ୩୧) ଏହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଚେତନ ମନରେ ଚାହୁଁଥିବା ଗୁରୁତ୍ୱ, ସ୍ନେହ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଆଦିକୁ ଅବଚେତନ ମନ ମାଧ୍ୟମରେ ପୂରଣ କରିପାରିଥାଏ। ଏହି କ୍ରମରେ ସ୍ୱପ୍ନ ହୁଏ ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ମାଧ୍ୟମ ଯାହା ସ୍ୱପ୍ନ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ବାସ୍ତବ ମନେହୁଏ। ଏହାକୁ Lucid Dream ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ଏହିଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗର କିଛି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଉକ୍ତ କୃତିରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ। "କେତେଥର ଭାବୁଥିଲା, ସେ କହିଦବ ସବୁ କଥା କହିଦବ। କିନ୍ତୁ କେମିତି କହିବ, କେଉଁଠୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ସେ ବୁଝିପାରୁନଥିଲା। କହିବ କି, ରାତି ହେଲେ ମନ ଅଧୀର ହୋଇଉଠେ, ଛନ୍ ଛନ୍ ଲାଗେ। ସମସ୍ତେ ଶୋଇପଡିଲେ, ରାତିର ଗଭୀରତାରେ ସେ ପାଦ ଚିପିଚିପି ଆସେ। ତା ଦେହର ବାସ୍ନା ପାରିଜାତକୁ ସମ୍ମୋହିତ କରେ। ମହମହ କରି ଉଠୁଥାଏ ଘର। ପାଖରେ ଆସି ଛିଡାହୁଏ ଖଟପାଖରେ ଆଣ୍ଠେଇପଡି ଓଠରେ ଆଦରକରେ। ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ଭାବରେ ମୁହଁ, ହାତ, ପାଦ ସମଗ୍ର ଶରୀର ସମର୍ପିଦିଏ ପାରିଜାତ ତା ପାଖରେ। ଲୀଳାୟିତ ଭଙ୍ଗୀରେ ବିସ୍ତାରି ଯାଉଥାଏ ତା ଦେହ। କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାର ତାଳ ସଙ୍ଗେ ତାଳ ମିଶେ। ସୁଖରୁ ସୁଖାତୀତ ସ୍ତରକୁ ଚାଲିଯାଉଥାଏ ଦେହ ଓ ମନ। ଏତେ ଦିନର ବୈବାହିକ ଜୀବନରେ ତା ମିଳନ, ଯେଉଁ ସୁଖ ସେ ପାଏ ତା ପାଖରୁ। ଲାଗେ ସେ ଆସିନଥିଲେ ଜୀବନଟା ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଇଥାନ୍ତା ଯିବା ଆଗରୁ ଓଠରେ ଓଠ ଚାପି ଧରେ, ଜିଭକୁ ଠେଲିଦିଏ ମୁଖ ଗହ୍ୱରକୁ , ପତଳା ଓଠରୁ କିଛି ଶୋଷିନିଏ। ଏମିତି ଏମିତିରେ ରାତି ପାହିଯାଏ, ଜଣା ପଡେନି କିଛି।" (ଦୁଖ ଅପ୍ରମିତ- ପୃ- ୨୮) ଯେଉଁ ଯୌବନ ବ୍ୟକ୍ତିର ଗର୍ବ ସେ ପୁଣି ବ୍ୟକ୍ତିର ଅସହାୟତାର କାରଣ ହୋଇଯାଏ। ଯଦି ଯୌବନ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟକୁ ଗ୍ରାସକରେ। ସାଧାରଣତଃ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଯୌବନକୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ସମାଜ ଓ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ। ମାତ୍ର ବେଳେ ବେଳେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଯୌବନ ପାଖରେ ହାର୍ ମାନିଥାଏ। ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ ଅସ୍ୱାଭାବିକରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ। ଅବଶ୍ୟ ଟିକେ ଗଭୀରତାକୁ ପ୍ରବେଶକରି ଦେଖିଲେ ଯୌବନ ପ୍ରତି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବ୍ୟକ୍ତିର କାମନା ବ୍ୟକ୍ତି ମନରେ ଏହି ଅସ୍ୱାଭାବିକତାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ। ଅବଶ୍ୟ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଏବଂ ଯୌବନ ଏହି ଦୁଇଟି ଅବସ୍ଥା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତି ହିଁ ଦାୟୀ ଯାହା ପଛରେ ବ୍ୟକ୍ତିର କୌଣସି ହାତ ନଥାଏ। ମାତ୍ର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟକୁ ନେଇ ସମ୍ବେଦନା ଏବଂ ଯୌବନକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଇର୍ଷା ହେଉଛି ବ୍ୟକ୍ତିର ଅସ୍ଥିମଜ୍ଜାଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତି। ତେଣୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶକରି ମଧ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିଥିବା ସହ ରଜସ୍ୱଳା ହେଉଥିବା ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ପ୍ରତି ଯୁବତୀ ମନର ଇର୍ଷା ଏବଂ ଏହାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ଅସହାୟତା ଭଳି ସାମାଜିକ ସମସ୍ୟାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ଚିତ୍ରିତ କରିଛନ୍ତି ଅପରାହ୍ଣ ଗଳ୍ପରେ। ପ୍ରକୃତରେ ସବୁକିଛି ଯେ ସମୟରେ ଘଟିବ ତାର କିଛି ମାନେ ନଥାଏ। ଅନେକ ବୈଜ୍ଞାନିକ କାରଣ ଯେପରି ଆନୁବଂଶିକ ହେତୁ ଅନେକଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖାଯାଏ। ଯେଉଁ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ସମ୍ବେଦନା ଯୋଗ୍ୟ। ଶିକ୍ଷିତ ସମାଜରେ ଅଶିକ୍ଷା ମନୋଭାବ ହେତୁ ଏହି ସମ୍ବେଦନା ଅତ୍ୟାଚାରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ।

ମନବିଜ୍ଞାନ :

ଗାଳ୍ପିକା ଜଣେ ନାରୀ ଭାବେ ନାରୀର ମନକୁ ବୁଝିବାରେ ଯେପରି ପାରଙ୍ଗମ ସେହିପରି ପୁରୁଷ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ଶିଶୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନକୁ ସେ ଗଭୀରଭାବେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିଛନ୍ତି।

Depersonalization- derealisation disorder ହେଉଛି ଏକ ମାନସିକ ବିକୃତି। ଯେଉଁଥିରେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଶରୀର, ଭାବନା ଏବଂ ପରିବେଶରୁ ନିଜକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅନୁଭବ କରେ। ଉପସ୍ଥିତ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ନିରୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମନେକରେ। ଏହା ପଛରେ ଅବଶ୍ୟ ଅନେକ ସାମାଜିକ କାରଣ ଦାୟି ରହିଥାଏ। ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରର ଏହିଭଳି ଏକ ଅସହାୟତାକୁ ଗାଳ୍ପିକ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି 'ଦର୍ପଣରେ ଅଚିହ୍ନା ମୁହଁ' ଗଳ୍ପରେ। "ଏଥର ଅଇନାଟାକୁ କାନ୍ଥରୁ ଆଣି ହାତରେ ଧରେ, କହେ; ତମକୁ କୋଉଠି ଦେଖିଲା ପରି ମନେ ହଉଚି ? କେଉଁଠିତ ମନେ ପଡୁନି। ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଫେରିଆସେ ନାଁ। କାନ୍ଥରେ ଟାଙ୍ଗିଦିଏ ଦର୍ପଣଟାକୁ ପିଲାଟା ତା ପାଖରୁ ଟିକେ ଦୂରେଇ ଛିଡାହୁଏ। ମାଇକେଲ ପଚାରେ; ତମେ ମତେ ଚିହ୍ନିଚ ? ଦେଖ କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ମୁଁ ଅଛି, ଅଥଚ ମୁଁ ନିରୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଚି ବୋଲି ସମସ୍ତେ କେମିତି ଭାବୁଛନ୍ତି। ତମେ ମତେ ଚିହ୍ନିଚ ? ଥରେ ହେଲେ କୁହ ଚିହ୍ନିଚ ବୋଲି। ଉତ୍ତର ଫେରିଆସେ ନାଁ। ମାଇକେଲ ହସିଦିଏ। କାନ୍ଥର ମଣିଷ ହସିଦିଏ। ମାଇକେଲ କୁହେ, ଥରେ କୁହ ମତେ ଚିହ୍ନିଚ ବୋଲି। ଉତ୍ତର ଫେରେ ନାଁ ମାଇକେଲ ଛାତିରେ ଶୋକର ଲହଡି ଭାଙ୍ଗେ କାନ୍ଥ ପାଖରୁ ଫେରିଆସି ବିଛଣାକୁ ଯାଏ ମାଇକେଲ, କାନ୍ଥ ପଟକୁ ଚାହିଁ ଭାବେ, ମାଇକେଲର ମୁହଁଟା କେମିତି ଥିଲା, କେମିତି ଥିଲା ସତରେ।" (ସୁଖର ମୁହାଁ ମୁହିଁ- ପୃ- ୮୨) **ଫ୍ରଏଡୀୟ** ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କର 'ସୁଖର ମୁହାଁମୁହିଁ' ଗଳ୍ପଟି ବେଶ୍ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ। ଫ୍ରଏଡ Psycho Sexual Stages of Development ରେ ବିକାଶର ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚଟି ଚରଣ ସଂପର୍କରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି। ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ପଞ୍ଚମ ଚରଣ Genital Stage ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ କିଶୋର ମଧ୍ୟରେ ଆସିଥିବା ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଂପର୍କରେ ଗାଳ୍ପିକା ଚିତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକ ପୁରୁଷକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି Gerontophilia ଏବଂ ନାରୀକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି cougar ଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି। ଉକ୍ତ କୃତିଟି ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ଏରିକ୍- ଏରିକ୍ସନ୍ଙ୍କର ଚିନ୍ତନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଏରିକ୍ସନ୍ଙ୍କର ମତରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତରର ବିକାଶଗତ ତୃଟି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ। ଯାହା ଉକ୍ତ କୃତିର ଚରିତ୍ର ଚନ୍ଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲକ୍ଷଣୀୟ। ଅବଶ୍ୟ ଏରିକ୍ସନ୍ ଏହାକୁ ସାମାଜିକ ସ୍ତରରେ ସୀମିତ କରିଥିବା ବେଳେ ଫ୍ରଏଡ ଏହାକୁ ଜୈବିକ ସ୍ତରରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। ଫ୍ରଏଡ ତାଙ୍କର Sexual Stages ର ତୃତୀୟ ଚରଣ ଯାହାକୁ Phalic Stage କୁହାଯାଏ। ଏଥିରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦୁଇଟି ଚେତନା ଯଥା - Oedipus Complex ଏବଂ Electra Complex ରେ ଶିଶୁପୁତ୍ରକୁ ମା ଏବଂ ଶିଶୁକନ୍ୟାକୁ ବାପା ସହିତ ଶୃଙ୍ଗାର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଜଡିତ ହେବାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି କିଛି ପ୍ରମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକା Oedipus Complex ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ଶିଶୁପୁତ୍ର ଏବଂ ମା ମଧ୍ୟର ସଂପର୍କକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ପ୍ରଦତ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ। ଏହାର ଏକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱରୂପକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। ଶିଶୁକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏହି ସ୍ତରର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯାହାକୁ Un resolved Oedipus complex କୁହାଯାଏ। କିଶୋରକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କିପରି ପ୍ରଭାବିତ କରେ ତାହାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ଏଥିରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। "ଚନ୍ଦନ ମନରେ ବି ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଥାଏ। ବେଳେବେଳେ ତାର ଭୀଷଣ ରାଗ ହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ। ତାର ମନେହୁଏ ମମି ତାକୁ ଜମା ଭଲ ପାଆନ୍ତିନି। ଅଥଚ କେତେ ଶୀଘ୍ର ବଦଳିଯାଏ ତାର ଏ ଧାରଣାଟା। ସକାଳ ହେଲେ। ମମି ଯେତେବେଳେ ପାଣିଟବ୍ ପାଖକୁ ଟାଣିଆଣି ଓଦା କରି ପକାନ୍ତି, ତାର ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ବାକ୍ସ ଧରେଇ ଦିଅନ୍ତି, ସ୍କୁଲ ଯିବାପାଇଁ , ଚନ୍ଦନ ଭାବେ ସତରେ ମୋ ମମିଠୁ କେହି ଭଲ ମମି ନାଇଁ । ଆଉ ସବୁ ସମୟରେ କିନ୍ତୁ ସନ୍ଧ୍ୟାଟା ଅସହ୍ୟ ହୋଇଉଠେ ଚନ୍ଦନ ପାଇଁ, XXXX ଚନ୍ଦନ ଆଉଜି ପଡିଲା ସୀମାନି ଉପରେ। ସୀମାନିର ଛାତି ଉପରେ ମୁହଁଟା ତାର ଘଷି ହୋଇଗଲା। ହଠାତ୍ ଚନ୍ଦନ ଦେହରେ ଗୋଟେ କରେଣ୍ଟ ଖେଳିଗଲା, ପ୍ରତି ସନ୍ଧ୍ୟାର କରେଣ୍ଟ୍। ଚମକି ପଡି ଅଲଗାହୋଇ ବସି ପଡିଲା ସେ। ଜୋର୍କରି ସୀମାନିକୁ ହଲେଇ ଦେଇ ମୁହଁ ଉପରୁ ହାତ ଖସେଇ ଦେଲା ଚନ୍ଦନ। ସୀମାନି ତାକୁ ବଡ ବଡ ଆଖିକରି ଚାହିଁଲା ; କଣ ହେଲା ? ସୀମାନି ତମ ଦେହରେ ଗୋଟେ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ଗନ୍ଧ।

କଣ କହୁଚୁ ତୁ ?

ହଁ ସୀମାନି, ତମ ଦେହରେ ନା ଗୋଟେ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ଗନ୍ଧ। ତମ ଦେହରେ ନା, ମୁଁ ମୋର ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ବୟସରୁ ହଜେଇ ଦେଇଥିବା ମମି- କୋଳର ଗନ୍ଧ। ଏ ସୀମାନି ! ତମ ଦେହପରି କଣ ସବୁ ଝିଅଙ୍କ ଦେହରେ ଗୋଟେ ଗନ୍ଧ ଅଛି ? ଏ ଦେହର ଗନ୍ଧ ବୋହିଥିବା ସବୁ ଝିଅମାନେ ମୋ ମମି ? ଚନ୍ଦନ ହଲେଇ ପକେଇଲା। ସୀମାନିକୁ ! ଉମି, ମମି, ମମି, ଏ ମୋ ମମି !" (ସୁଖର ମୁହାଁମୁହିଁ- ପୃ- ୯୩-୧୦୪) **ଶିଶୁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ** କେନ୍ଦ୍ରକରି ରଚିତ 'ଅପହଞ୍ଚ' ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କର ଏକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର କୃତି। ସାଧାରଣତଃ ଶିଶୁର ମାନସିକ ବିକାଶ କେତୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଦେଇ ହୋଇଥାଏ। ଏହାକୁ ବିଭିନ୍ନ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଭାଗ କରିଛନ୍ତି। ସାଧାରଣତଃ ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଘଟିଥିବା ତୃଟି ଶିଶୁ ମଧ୍ୟରେ ଏତେ ପ୍ରଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତରରେ ତାର ବିକାଶ ଉତ୍ତମ ରୂପରେ ହୋଇପାରି ନଥାଏ। ଯେପରି ଏରିକ୍ ଏରିକ୍ସନ୍ ତାଙ୍କର Psycho social stages of

development ତତ୍ତ୍ୱରେ Trust vs Mistrust ମାଧ୍ୟମରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି। ଏରିକ୍ସନ୍ ମଣିଷର ବିକାଶକୁ ସମୁଦାୟ ୮ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରିଛନ୍ତି। ଏହି ସ୍ତର ମଧ୍ୟରୁ ଶିଶୁକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏରିକ୍ସନ୍ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ତତ୍ତ୍ୱଯାହାକୁ Initiative Vs Guilt ଅଥବା Later Childhood କୁହାଯାଏ। ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ୩ ରୁ ୫ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥାଏ। ଯାହାକୁ Play age ଅଥବା ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ସମାଜ ଏବଂ ପରିବେଶ(Explore Surrounding) କୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବାର ବୟସ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ଏହି ସ୍ତରରେ ଶିଶୁ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ବିକାଶ ଶିଶୁକୁ ଆଗକୁ ବଢିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ। ଏହି ବୟସରେ ଶିଶୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାର ପୋଷାକ, ଖାଦ୍ୟ, ବନ୍ଧୁ ଆଦିଙ୍କୁ ଖୋଜିଥାଏ, ଯଦି ଏ ଭଳି ସ୍ୱାଧୀନତା ଯେପରି ମାଟିରେ ଖେଳିବା, ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଆଦି ଶିଶୁକୁ ମିଳେ ତେବେ ତାର ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ବିକାଶଘଟେ ଯାହାକୁ Initiative କୁହାଯାଏ। ହେଲେ ଯଦି ଏକ ନକାରାତ୍ମକ ବିକାଶ ଘଟେ ତେବେ ଶିଶୁ ଭିତରେ ମାନସିକ ବିକୃତି, ହୀନଭାବ, ଦୁର୍ବଳତା ଏବଂ ଲଜ୍ୟା ଭଳି ଭାବନାର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ। ଯାହାକୁ ଏରିକ୍ସନ୍ Guilt ନାମ ଦେଇଥିଲେ। ସାଂପ୍ରତିକ ଶିଶୁ ମନବିଜ୍ଞାନୀ ଏହକୁ Play deprivation ମଧ୍ୟ କହିଥାଆନ୍ତି। ଶିଶୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହିଭଳି ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଭାବ ଦ୍ୱାରା ଶିଶୁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ କିପରି ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ ତାହାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ଉକ୍ତ କୃତିରେ ବେଶ୍ ଚମତ୍କାର ଭାବେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। "ପରେ ଶୁଣିଲି ଡଗ୍‌ଲି ଏଇ କିଛିଦିନ ଧରି ଗୋଟେ ଅଜବ୍ ଖେଳ ଖେଳୁଥିଲା। ଅଜବ୍ ନୁହେଁବରଂ ଦୁଃଖଦ କୁହାଯାଇପାରେ। ଡଗ୍‌ଲି କିଛି ଦିନ ଧରି ତା ଛେପ ସଙ୍ଗେ ଖେଳୁଥିଲା। ପଡିଆରେ ପିଲାମାନେ ଖେଳିଲାବେଳେ ସେ ଝରକା ପାଖରେ ଛିଡାହୋଇ ରହୁଥିଲା। ସେଇ ଛିଡା ହେବା ଭିତରେ ସୁଯୋଗ ଦେଖି, ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ପିଲାଙ୍କ ଉପରକୁ ଛେପ ଫିଙ୍ଗି ଭିତରକୁ ଦୌଡି ପଳେଉଥିଲା। ପିଲାଗୁଡା ଏକଜୁଟ୍ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ। ଫାଙ୍କା ଝରକାକୁ ଚାହିଁ ଗୁରୁଗୁରୁ ହେଉଥିଲେ ଓ ପୁଣି ଖେଳରେ ମଜି ଯାଉଥିଲେ ଢଢଢଢ – ସେ ଟିକେ ରହିଯାଇ କହିଲା- ମୁଁ ତ ଏକା ଖେଳୁଚି ଆଣ୍ଟି।

- ଏକା ?
- ହଁ, ଜାଣନାଁ ଆଣ୍ଟି ନୂଆ ଆଇଡିଆ। କହିଲା ବେଳେ ତାର ଆଖି ଦିଟା। ବଡ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା।
- ନୂଆ ଆଇଡିଆ ?
- ମୁଁ ବି ଜଣ ମଣିଷ ହୋଇ ଯାଇଚି। ଡାହାଣ ହାତଟା ମୁଁ ନିଜେ ଆଉ ବାଁ ହାତଟା ମୋ କମ୍ପିଟାଣ୍ଟ।

ଡଗ୍‌ଲି କଥାରେ, ମୋର ମନେହେଲା, ମୁଁ ଯେମିତି ବିଷର୍ଣ୍ଣତାକୁ ପିଇଗଲି, ହଁ ବିଷର୍ଣ୍ଣତାକୁ ପିଇଗଲି।

ତୋର ଅସୁବିଧା ହଉଚି ନାଁରେ ଡଗ୍‌ଲି। ଏତେଦିନ ପରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ମୁଁ ତା ପାଖରେ ଗୋଟେ ନୀରବ ହସ ଦେଖିଥିଲି। ଏଇ ହସଟା ହିଁ ତାକୁ କରୁଣ କରିଦେଲା। ଚାବିଦିଆ କଣ୍ଢେଇଟିଏ ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା ଯେମିତି। ମୋର କାହିଁକି ମନେହେଲା ଡଗ୍‌ଲିର ଅବସ୍ଥା ଦିନକୁ ଦିନ ଶୋଚନୀୟ ହୋଇପଡୁଚି। ଅଥଚ ତାର ମମୀ ଆଦୌ ଚିନ୍ତିତ ନୁହଁନ୍ତି। ଡଗ୍‌ଲି ପାଇଁ ମୋ ଛାତି ଭିତରେ ଗୋଟେ ବ୍ୟାକୁଳତା ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଲା। ଢଢଢଢ କଥା କଣ ଜାଣିବାପାଇଁ ମୁଁ ବି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି, ପଡିଆରେ ଗୋଟେ ପାଖକୁ ଦୌଡିଲି। ଦେଖିଲି, ସେ ପାଖରେ ଥିବା ଗହିରିଆ ଶୁଖିଲା କୁଣ୍ଡଟିରେ ହାମୁଡିପଡି କଲୋନୀଯାକର ପିଲା ଛେପ ପକେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଆଉ କୁଣ୍ଡଟି ଭିତରେ ଅତି ଅସହାୟ ଭାବେ ମୋଡି ହୋଇ ପଡିଥିଲା ଡଗଲିର ଦେହ।" (ସୁଖର ମୁହାଁମୁହିଁ- ପୃ- ୧୨୮-୧୩୧) **ସାଧାରଣତଃ** ବ୍ୟକ୍ତିର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ବିକାଶ କେତୋଟି ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ହୋଇଥାଏ। ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ତରର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତରରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ। ଯଦି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସ୍ତରରେ ଶିଶୁ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ସ୍ତର ଦେଇ ବଡ ହୁଏ ତେବେ ପରିପକ୍ୱ ହେବାପରେ ତା ଭିତରେ ଏକ ଉଚ୍ଚକୋଟିର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ବିକାଶ ଘଟେ। ମାତ୍ର ଶିଶୁ ବାଲ୍ୟକାଳରେ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାଧୀନତା ନ ପାଇ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଭିତରେ ବଡହୁଏ। ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ ମାନସିକ ଚାପଗ୍ରସ୍ତ ହେବାସହ ଦୁର୍ବଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ସେ ଶତଚେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ୱେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିପାରିନଥାଏ। ଏହିଭଳି ଏକ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ 'ତାର ଛାଇ ଭଳି ଲାଗେ' ଗଳ୍ପରେ। ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଗାଳ୍ପିକା ଏଥିରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ସଂପର୍କ Genetics Psycho ବା ଆନୁବଂଶିକ ସହିତ ରହିଥିବା ଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି। "ଏମିତି ଚେହେରାର ଲୋକ କଣ ଆଉ କେହି ନାଇଁ ଏ ପୃଥିବୀରେ ? କେବଳ ତାଙ୍କରି ବଂଶରେ ପୁରୁଷାନୁକ୍ରମିକ ଏଇ ଚେହେରା ? ଏମିତି ଚେହେରାଟେ ଥିଲା ତା ଜେଜେବାପାଙ୍କର, ବାପା ମା'ଁତ ପାଇବସେ। ତିନି ପୁରୁଷ ବ୍ୟାପି ଏଇ ଗୋଟେ ଚେହେରା ? ଜେଜେ ବାପାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ସମୀରଣ କିଛି ଜାଣିନି, ତେବେ ବାପା ତାକୁ ଯେତେ ଆଯୋଗ୍ୟ ଭାବିଲେ ବି ସେ ଜାଣେ ବାପା ତାଙ୍କ ମାଟି ଉପରେ ସେମିତି କିଛି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିନାହାନ୍ତି। ବାପାଙ୍କ ସଂପର୍କରେ ଗୋଟେ କଥା ଶୁଣାଯାଏ କାଳେ ସେ ବିଦେଶୀ ଓ କ୍ୱଚିତ୍ ଦେଖା ଦେଇଥିବା ରୋଗଗୁଡା ଡାଇଗ୍ନୋସିସ୍ କରିପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣ ରୋଗ ଗୁଡିକ ପାରନ୍ତିନି।

ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ମାନେ କୁହନ୍ତି ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ପ୍ରଫେସର ହିଁ ତାଙ୍କ ଡିପାଟମେଣ୍ଟକୁ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିଛନ୍ତି । ବାପାଙ୍କୁ କେହି ଖାତିର କରନ୍ତିନି ନା ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ନା ଷ୍ଟାଫ୍ ।" (ଅମୃତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ- ପୃ- ୮୫) ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଉକ୍ତ କୃତିଟି ଫ୍ରଏଡୀୟ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ବାଲ୍ୟ କାଳରେ ଯଦି ଶିଶୁ ପୁତ୍ର ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ମା ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ହୁଏ ତେବେ ତା ଭିତରେ ପୁରୁଷତ୍ୱ ଅପେକ୍ଷା ନାରୀତ୍ୱ ସୁଲଭ ଚେତନା ଅଧିକ ବିକଶିତ ହୁଏ । ଏହା ସଂପର୍କରେ ଫ୍ରଏଡ ତାଙ୍କର Psycho Sexual Stages of Development ତତ୍ତ୍ୱର ପଞ୍ଚମ ଚରଣ ଯଥା- Genital stage ରେ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହି ଚେତନାର ଆରମ୍ଭ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାଲ୍ୟ କାଳରେ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ସଂପର୍କରେ ଫ୍ରଏଡ ତାଙ୍କର ତୃତୀୟ ଚରଣ Phallic Stage ରେ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଚରଣରେ ମାତା ଓ ପୁତ୍ରର ସଂପର୍କକୁ ଶୃଙ୍ଗାର ଚେତନା ସହ ଜଡିତ କରି ଫ୍ରଏଡ Oedipus Complex ନାମ ଦେଇଥିଲେ । ଯାହା ସଂପର୍କରେ ଗାଳ୍ପିକା ଶ୍ରୀମତୀ ସାହୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି । "ଦିନେ ମା ଙ୍କ ଉପରେ ରାଗିଯାଇ ତନିମା କହିଥିଲା; ତମ ମା ମୋତେ ତମ ପାଖକୁ ନ ଛାଡିବାର ଅସଲ କାରଣ ହେଲା ସେ ଅତିମାତ୍ରାରେ ଅଡିପସ୍ କଂପ୍ଲେକ୍ସ ଗ୍ରସ୍ତା । କାଳେ ତାଙ୍କ ସ୍ନେହୀ ସୁଧାର ପିଲାଟି ସ୍ତ୍ରୀ ଖାପଚରେ ପଡି ମାକୁ ଭୁଲିଯିବ ଏଇ ଭୟରେ ସେ ବୁଢୀ ମତେ ତା ପାଖରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଚି । XXXX ଅଡିପସ୍ କଂପ୍ଲେକ୍ସଟା କଣ ମିଥ୍ ସହ ପୂରା କାହାଣୀ ଜାଣି ସାରିବାପରେ, ସମୀରଣ ଭରସିକି କେବେ ତନିମାକୁ କହିପାରିନଥିଲା ଯେ, ବାହାଘର ପୂର୍ବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ମାଙ୍କ ପାଖେ ଶୋଉଥିଲା ବୋଲି, ଭୂତ ଚୋର ଇତ୍ୟାଦିର ଭୟରେ ।" (ଅମୃତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ- ପୃ- ୮୯) ଶିଶୁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଚମତ୍କାର ପ୍ରତିଫଳନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ 'ଦୁଃଖ ଅପ୍ରମିତ' ଗଳ୍ପରେ । ସାଧାରଣତଃ ଶିଶୁର ବିକାଶ କେତୋଟି ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ହୋଇଥାଏ । ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ମାନେ ଏହି ସ୍ତରକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ମତ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଆନ୍ତି । ମତ ଭିନ୍ନ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହି ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ଗଣ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ମତରେ ସହମତ ଯେ ବିକାଶର ଗୋଟିଏ ସ୍ତରରେ ଘଟିଥିବା ତ୍ରୁଟି ଶିଶୁକୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ତରରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ । ଅଥବା ଶିଶୁ ବିକାଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିଥାଏ । ଶିଶୁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏହିଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଗାଳ୍ପିକା ଉକ୍ତ କୃତିରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି । "ମୋ ମା ବେଳେବେଳେ ଅତିଦୁଃଖରେ କହନ୍ତି, ସବୁ ଭୁଲ ମୋର । ମୋ ଚାକିରିରେ ସୁବିଧା ହବ ବୋଲି ମୁଁ ଝିଅଟାକୁ ଅଢେଇ ବର୍ଷରେ ସ୍କୁଲକୁ ପଠେଇ ଦେଲି । ମୁଁ ବୁଝିପାରେନି, ମୋ ମା ମୋ ସଙ୍ଗେ ଠିକ୍ କଲେ କି ଭୁଲ୍ କଲେ । ମୁଁ ମୋ ଭାଇ ପରି ଫଟ୍ ଫାଟ୍ କିଛି ଜବାବ ଦେଇପାରେନି କିମ୍ବା ମା ଉପରେ ଦି ମିନିଟ୍ରୁ ଅଧିକ ରାଗିପାରେନି । ମୋ ମା କୁହନ୍ତି, ସେ ମୋ ଭାଇଙ୍କୁ ଗୋଟେ ଭଙ୍ଗା ଫିଲଟର କ୍ୟାଣ୍ଡେଲରେ ଅଗଣାସାରା ଲେଖେଇ ଲେଖେଇ ଛବିଶଟାଯାକ ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷର ଶିଖେଇ ଦେଇଥିଲେ । ଦୋଳିରେ ଝୁଲେଇ ଝୁଲେଇ ରାଇମ୍ ଘୋଷେଇ ଦେଇଥିଲେ । ଭାତ ଖୁଏଇଲା ବେଳେ ଧ୍ରୁବ, ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ, ଶ୍ରବଣକୁମାରର ଗପ କହୁଥିଲେ । ମୋ ବେଳକୁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ।" (ଦୁଃଖ ଅପ୍ରମିତ- ପୃ- ୫-୬) ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତିକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଶିଶୁ କିପରି ଆଳସ୍ୟ ବ୍ୟାଧିର ଶରବ୍ୟ ହୁଏ ତାହାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି । **ପ୍ରକୃତରେ** ମଣିଷ ଏକ ଭିନ୍ନ ଉପାଦାନରେ ଗଢା । ଅପ୍ରାପ୍ତିକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ତା ଭିତରେ ଯେତେ ବ୍ୟାକୁଳତା ଥାଏ ପ୍ରାପ୍ତିକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ସେତେ ତୁଚ୍ଛତା । ଏହିଭଳି ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି 'ଅମୃତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଗର୍ଭବତୀ ନାରୀ' ଗଳ୍ପରେ । ଏହିଭଳି ଏକ ଚିନ୍ତାଧାରାର ପ୍ରତିଫଳନ 'ଘଣ୍ଟା' ଗଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଗାଳ୍ପିକା ଏଥିରେ ମଣିଷର ଅନ୍ୟ ଏକ ମାନସିକତାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ବାଞ୍ଛିତ ଜିନିଷଟି ମିଳିବାପରେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇଯାଏ । ମାତ୍ର ତାର ପ୍ରଭାବ ଅବଚେତନ ମନରେ ଲୁଚି ରହିଥାଏ । ଯାହା ବାଞ୍ଛିତ ପଦାର୍ଥକୁ ପୁଣିଥରେ ହରେଇ ବସିବାପରେ ସକ୍ରିୟ ହୋଇଉଠେ । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଗାଳ୍ପିକା ଏଥିରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କବି ଏଜରାପାଉଣ୍ଡଙ୍କର କବିତାର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଚେତନା ପ୍ରେମ ଏବଂ ପ୍ରଲୋଭନ (Love and Temptation) ଭଳି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥିବା ମନେହୁଏ । **ବେଳେବେଳେ** ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିଜ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ସହ ସାଲିସ୍ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା ତାର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ 'Schizophrenia' ଭଳି ବିକୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଏହିଭଳି ଚାହିଁବା ଏବଂ ପାଇବା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏକ ପେଣ୍ଡୁଲମ୍ ଜୀବନ ବଞ୍ଚୁଥିବା ମଣିଷକୁ ଆଧାରକରି ଗାଳ୍ପିକା ରଚନା କରିଛନ୍ତି 'ପେଣ୍ଡୁଲମ୍' ଗଳ୍ପ । ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହିଭଳି ଝୁଲନ୍ତା ଜୀବନ ଅପେକ୍ଷା ଏକ ସ୍ଥିର ଜୀବନ ସପକ୍ଷରେ ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କ ଦୃଢ ଯୁକ୍ତି ବେଶ୍ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ମନେହୁଏ । **ପରିବେଶ** ଓ ପରିସ୍ଥିତି ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରର ଚେତନାକୁ କିପରି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାଏ ତାହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି 'ଦୁଇଟି ଉଦାସ ଆଖି' ଗଳ୍ପରେ । **ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ** ସୃଷ୍ଟି ଏକ ଭିନ୍ନ ଚେତନା ଯାହାକୁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱରେ Infatuation (ଆସକ୍ତି) କୁହାଯାଏ । ଯାହାର ସ୍ୱରୂପ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରେମଠାରୁ ଟିକେ ଭିନ୍ନ । କାରଣ ପ୍ରେମକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ବ୍ୟକ୍ତି ସଚେତନ ଥିବା ସ୍ଥଳେ ଆସକ୍ତିକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ଥାଏ । ଏହି କ୍ରମରେ ବ୍ୟକ୍ତି

ଅନେକ ସମୟରେ ନିଜ ଅନୁଭୂତିକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଯେତିକି ସଚେତନ ହୁଏ ସେତିକି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହୁଏ। ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରର ଏହିଭଳି ଏକ ଚେତନାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଗାଳ୍ପିକା ରଚନା କରିଛନ୍ତି 'ପ୍ରତୀକ୍ଷା' ଗଳ୍ପ। "କଲ୍ୟାଣୀ ଆଣ୍ଠୁ ସନ୍ଧିରେ ମୁଣ୍ଡ ପୋତି ଦେଲା। ଚାରିଆଡେ ଅନ୍ଧାର। ଆଖି ଉଠେଇ ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ଲୋକଟେ ଆଗେଇ ଆସୁଚି। ଲୋକଟି ତାର ଆଡକୁ ଆସୁଚି କି? ଅପେକ୍ଷା କଲା ନା ଲୋକଟା ଅନ୍ୟଆଡେ ଚାଲିଗଲା। ହଠାତ୍ କଲ୍ୟାଣୀ ଭାବିଲା; ଆରେ ପିଲାଟା ସଙ୍ଗେ ତାର ସମ୍ପର୍କ କଣ? ସେ ପିଲାଟାକୁ ପ୍ରେମ କରେନି। ପିଲାଟି ବି ତାର ଅତି ପରିଚିତ ନୁହେଁ! ତାର ମାଲିକ୍ ନୁହେଁ, ଚାକର ନୁହଁ, ସମ୍ପର୍କୀୟ ନୁହଁ; ତେବେ ପିଲାଟା କିଏ? ଯା ପାଇଁ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଚି। ପିଲାଟି ପାଇଁ ତା ଛାତିରେ ଏତେ ଜାଗା କୁଆଡୁ ଆସିଲା? ଏତେ ବ୍ୟାକୁଳତା କୋଉଠୁ ଆସିଲା ଯେ? ଅଥଚ କି ଦୁଃଖ ଦେଖ! ଏବେ ଯଦି ସେ ପିଲାଟାକୁ ଦେଖେ ସେ ଚିହ୍ନି ପାରିବନି। କେମିତି ଥିଲା ତା ମୁହଁଟା? କେମିତି ଥିଲା ଯେ? ସେ ମନେ ପକେଇ ପାରିଲାନି ଗୋରା ନା କଳା? ଶ୍ୟାମଳ ଥିଲା କି? ନାକଟା କେମିତି ଥିଲା? କେମିତି ତା ଓଠ? ନା ତାର କିଛି ମନେ ପଡିଲାନି। ତଥାପି କଲ୍ୟାଣୀ ମୁଣ୍ଡ ପୋତି ବସି ରହିଲା, ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିବ, ଯୁଗଯୁଗ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିବ। ଭଲଭାବେ ମନେ ପଡୁ ନ ଥିବା ଅଧା ଚିହ୍ନା, ଅଧା ସମ୍ପର୍କର ଅଦେହୀ କୌଣସି ଚେହେରା ଗୋଟେ, ରନିତ୍ ପାଇଁ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିବ।" (ଅମୃତ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ- ପୃ- ୭୯) ଅବଶ୍ୟ ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଦିଗରୁ ବିଚାରକଲେ ଏହିଭଳି କାରଣ ଗୁଡିକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅବଚେତନ ମନ ସହିତ ଜଡିତ। ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରର ଅସହାୟତା, ନିଃସଂଗତା, କାମନା ଆଦି ଏହିଭଳି କାରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିବାପାଇଁ ଦାୟୀ ରହିଥାଏ। **ଗାଳ୍ପିକାଙ୍କର** ଝିଅ ଫେରାର୍ ଏକ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର କୃତି। ଏଥିରେ ଗାଳ୍ପିକା ପ୍ରେମ ଅଭିଳାଷୀ ଏକ ନାରୀ ଜୀବନର ଅସହାୟତା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି। ମଣିଷର ବିକାଶର ଅନେକ ଚରଣ ମଧ୍ୟରୁ କିଶୋରାବସ୍ଥା ବା Adolescent Period ହେଉଛି ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା। ଏହି ସମୟରେ କିଶୋରର ବେଶ ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଥାଏ। ଯାହାକୁ ସାଧାରଣତଃ ପିତାମାତା ନକାରାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ଦେଇ ଦେଖି ଥାଆନ୍ତି। ଫଳରେ ଏହାଦ୍ୱାରା ପିତାମାତା ଏବଂ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବ୍ୟବଧାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ। କିଶୋରର Pubert Hair ଆସିବା, ସେ ଏକାନ୍ତ, ସ୍ୱାଧୀନତା ଚାହିଁବା ଏବଂ ପିତାମାତା ତାହାକୁ ବିରୋଧ କରିବା ଦ୍ୱାରା କିଶୋର ମଧ୍ୟରେ ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ସୃଷ୍ଟି ଘଟିଥାଏ। ବେଳେବେଳେ ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ କୁସଂଗ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟ ଦାୟି ହୋଇଥାଏ। **ଜୁଆ ଭଳି** ନିଶାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ପାରିବାରିକ ଜୀବନରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ବିଶୃଙ୍ଖଳା। ଏଥି ସହିତ ଏହାକୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏକ ନାରୀର ମାନସିକତାକୁ ଗାଳ୍ପିକା ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଛନ୍ତି 'ନିଶା' ଗଳ୍ପରେ।

ନିଷ୍କର୍ଷ :

ତେଣୁ ଏହିସବୁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାରକଲେ କେବଳ ପରିମାଣାତ୍ମକ ନୁହେଁ ଗୁଣାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତୀ ସରୋଜିନୀ ସାହୁଙ୍କର ଗଳ୍ପଗୁଡିକ ବିଚାର୍ଯ୍ୟ। ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରସଙ୍ଗ। ଯେଉଁ ସମୟରେ ଓଡିଶାରେ ନାରୀମାନଙ୍କର ସାମାଜିକ, ରାଜନୈତିକ ଏବଂ ଅର୍ଥନୈତିକ ସ୍ଥିତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ। ସେହି ସତୁରୀ ଅଶୀ ଦଶକରେ ଶ୍ରୀମତୀ ସାହୁ କେବଳ ନାରୀର ଅଧିକାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନାହାନ୍ତି। ବିନା ସଂକୋଚରେ ନାରୀର ପ୍ରସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତ ମନକୁ ମଧ୍ୟ ଖୋଲିଦେଇଛନ୍ତି। କେବଳ ନାରୀ ନୁହେଁ ପୁରୁଷ , ଶିଶୁ ଏପରି ମନବେତର ମାନଙ୍କର ମନୋଭାବକୁ ଟିକିନିଖି ଉତ୍ତୋଳିତ କରିବା ଜନିତ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ । ତାଙ୍କୁ ଆଜି ଜଣେ ସଫଳ ସାଧିକାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଛି।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

1. Macquarrie, John (1972). Existentialism. New York: Penguin. pp. 14–15.
2. Solomon, Robert C. (1974). Existentialism. McGraw-Hill. pp. 1–2.
3. Jump up HYPERLINK "https://en.wikipedia.org/wiki/Existentialism"to:HYPERLINK "https://en.wikipedia.org/wiki/Existentialism"a b c d e f Crowell, Steven (October 2010). "Existentialism". Stanford Encyclopedia of Philosophy
4. The company Zare, Mehdi. Being in the mirror (Introduction to perspective
5. thinking about death Heidegger's ontology and its application). J. Philos.,

   No. 42. 2010.

   https://www.cambridge.org/core/journals/modern-intellectual-history

6. Singer, Daniel (5 June 2000). "Sartre's Roads to Freedom". The Nation. Archived from the original on 2 June 2008. Retrieved 9 May 2009.. Freitas, Frances Anne; Leonard, Lora J. (January 2011).

7. "Maslow's hierarchy of needs and student academic success". Teaching and Learning in Nursing. (1): 9– 13. doi:10.1016/j.teln. 2010.07.004. ISSN 1557-3087.

8. The Penguin Dictionary of Literary Terms and Literary Theory Third Edition (1991) J.A. Cuddon, Ed. p. 709.

9. ^ A Handbook to Literature Fourth Edition (1980), C. Hugh Holman, Ed., pp. 357–358

10. https://www.unibo.it/en/news-and-events/notice-board/does-the-human-brain-resemble-the-universe

11. https://www.verywellmind.com/psychology-schools-of-thought-2795247

12. Geraskou, Emil Asenov (November 1 , 1994) " The Internal Condition and the un Conscious Source of Activity" Journal of Psychology 128 (6): 625-634.

13.-Geraskou, Emil Asenov (November 1 , 1994) " The Internal Condition and the un Conscious Source of Activity" Journal of Psychology 128 (6): 625-634.

14. Kendra Cherry, Freud's Theories of Life and Death Instincts, on April 04,2020.

15 4 Jung, C.G ([1959] 1969). The Archetypes and the Collective UnconScious, Collected Works, Volume 9, part 1, Princeton, N.J: Princeton University Press. ISBN 0-691-01833-2. Par.259.

❖ ❖ ❖